

ното срдство да ся възпре належащата непрѣсмѣтвана злочестина....

— Добръ, рече Дукътъ да бѣде, но нека свыкамы съвѣтъ и да разискамы работѣтъ.....

— Врѣме за разискваніе и за думы не е вече. Вършѣте отъ само себе си, или е всичко изгубено.

— Двоеніето трая за нѣколко врѣмя, и ходатай-тъ говоряше още, когато вратата на стайтъ пада съ изручаваніе и крамолицитъ ся появяватъ заплашителны прѣдъ Подкралѣ, выкащецъ буйственно. Долу берницѣтъ! Смъртъ на насилницѣтъ!

Обсаденъ въ ложницѣтъ си, блѣдъ и растреперанъ, Дукътъ отговаряше *Si hijos míos, todo se hara lego!* (Ей сега дѣца мой, ей—сега ще ся сбѣде исканіето ви). И тутакси подписва разны порѣкы чрѣзъ които упразнява или направя по умѣренны даждіята които бѣхъ наложены на всички нѣща които сѣ за яденіе, и едни отъ тѣзи порѣкы даваше на тѣзи които го бѣхъ обградили, други въргаше прѣзъ прозорцитъ, на буйствующій народъ като ся мѣчаше да обори выковетъ му съ гласѣтъ си който ся не чуеше.

— Много късно! напраздно! отговаряше хылядо-гласното рыканіе на необузданното множество.

— Това вече не стига! прилагатъ тѣзи които прочитѣхъ порѣкытъ.

И съ голѣмы выкове принуждаватъ Подкралѣ Неаполскый, прѣдставителя на Испанскѣтъ монархїѣ, да слѣзе отъ стѣпалата на царскытъ палаты и да дойде на стѣгдѣтъ да прави съсъ сгѣнѣтъ прѣговоры за примиреніе.

За половинъ часъ врѣме Дукъ Аркскый быде обрѣмененъ съ благодаренія отъ едни и съ хулы отъ другы. Първытъ коленнопрѣклонно цѣлувахъ рацѣтъ му, вторытъ го заплашвахъ съ бушници или и съ мечеве..... И тѣй уланчанъ въ такъвѣзъ баркотїѣ, въ таквозъ смущеніе на и